

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 493/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej A3 advokátska kancelária, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, proti postupu Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/13/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 5C/13/2018 (aktuálne vedeného pod sp. zn. 7C/1/2025, pozn.). Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, aby jej priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 30. júna 2015 podala sťažovateľka Okresnému súdu Bratislava I žalobu o náhradu škody proti Slovenskej republike spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu s náhradou nemajetkovej ujmy, ktorá jej bola spôsobená nezákonným postupom mesta Prievidza pri ne/zriadení parkovacej zóny v roku 2012 v rozpore s § 6a zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) bez vydania všeobecne záväzného nariadenia mesta (ďalej len „VZN“). Vec bola v roku 2018 postúpená Okresnému súdu Prievidza, kde je vedená pod sp. zn. 5C/13/2018.

3. V predmetnej veci ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 140/2021 z 11. mája 2021 vyslovil v dôsledku zbytočných prietáhov (neprimeranej dĺžky konania) porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel. Predmetný nález nadobudol právoplatnosť 28. mája 2021.

4. Okresný súd až po vydaní nálezu ústavného súdu rozhodol rozsudkom č. k. 5C/13/2018-1110 z 9. septembra 2021, ktorým žalobu zamietol na základe nedostatku pasívnej vecnej legitímácie založenej na argumentácii, že regulácia parkovania (za finančnú náhradu) v mestách v zmysle § 6a cestného zákona je výkonom samosprávy a žalované malo byť mesto Prievidza. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 19Co/91/2021 z 18. októbra 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Na dovolanie sťažovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Cdo/29/2023 z 27. februára 2025 zrušil rozsudok krajského súdu. Krajský súd následne uznesením sp. zn. 19Co/39/2025 z 21. mája 2025 zrušil rozsudok okresného súdu.

5. Od zrušenia rozsudku a vrátenia veci okresný súd vo veci nekoná napriek tomu, že dovolací súd (v kasačnom uznesení) jednoznačne potvrdil správnosť právnej argumentácie a výkladu § 6a cestného zákona sťažovateľkou, teda že namietaná regulácia parkovania je preneseným výkonom štátnej správy.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že od podania žaloby, t. j. od 30. júna 2015, uplynulo viac ako 10 rokov, z toho viac ako 7 na okresnom súde. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že napadnuté konanie je poznačené jednak nečinnosťou, ako aj svojvôľou okresného súdu.

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje aj na právny základ sporu, o ktorom sa rozhoduje v napadnutom konaní. Ustanovenie § 6a cestného zákona obsahuje zákonné splnomocnenie na vydanie VZN o dočasnom parkovaní, a teda úprava parkovania v zmysle § 6 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov nepripúšťa iný výklad, než že ide o konanie, v ktorom obec plní úlohy štátnej správy. Z § 3 ods. 2 cestného zákona vyplýva, že miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Žaloba vychádza zo skutkovej okolnosti, že príslušné orgány v rozsahu svojich právomocí nezabránili porušovaniu zákona a nepostarali sa o včasné odstránenie dopravnej značky IP27a označujúcej neexistujúcu parkovaciu zónu a umožnili policajtom zablokovať sťažovateľke viackrát nezákonne vozidlo a ukladali jej sankcie za konanie, ktoré nikdy priestupkom nebolo. Kto je pasívne vecne legitimovaný, vyplýva z § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľka ako žalovaného označila subjekt v zmysle uvedených zákonných ustanovení.

8. Okresný súd teda vykonal arbitrárny výklad aplikovaných právnych predpisov v rozpore s ich účelom a zmyslom. Bez právneho dôvodu odmietol v primeranej lehote priznať sťažovateľke nárok na náhradu škody od štátu. Od postúpenia spisu okresnému súdu, t. j. od roku 2018, do podania tejto ústavnej sťažnosti, teda za viac ako 7 rokov, napadnuté konanie nie je právoplatne ukončené, pričom okresný súd ani nevykonáva úkony smerujúce ku skončeniu sporu. Napadnuté konanie úmyselne predlžuje, o čom svedčí aj postup v rozpore s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, keď po vrátení veci z odvolacieho súdu túto zapísal pod novú sp. zn. 7C/1/2025.

9. Napadnuté konanie nie je právne zložité, tvorí bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. V predmetnej veci ide o rozdiel medzi výkonom štátnej správy a samosprávy a preneseným výkonom štátnej správy. Sťažovateľka je sudkyňou, žalobu napísala prehľadne so všetkými náležitosťami, skutkové tvrdenia podložila dôkazmi, citovala príslušné právne predpisy a judikatúru. Žaloba obsahovala jasnú právnu argumentáciu. Okresný súd však „*namiesto aplikácie práva na zistený skutkový stav aplikoval svojvôľu.*“. Citovanú judikatúru vo veci sťažovateľky (sp. zn. 6Cdo/29/2023) podporuje aj ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 4Obdo/73/2022), preto je rozhodujúca otázka vyriešená tým, že „*parkovacia zóna sa nezriaďuje osadením značky IP27a ale vydaním VZN mesta regulujúcim dopravu a že nikto nebol oprávnený bez vydania VZN vytvoriť parkovaciu zónu prenájmom miestnych komunikácií tretej osobe na základe nájomnej zmluvy (ide o obchádzanie §6a cestného zákona) a nikomu ukladať pri nerešpektovaní značky IP27a bez vydania VZN pokuty.*“. V napadnutom konaní je teda spornou už len výška škody a nemajetkovej ujmy. Aj o tejto otázke existuje rozsiahla judikatúra, pričom v napadnutom konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, takže okresnému súdu nič nebráni v meritórnom rozhodnutí. Sťažovateľka svojím konaním nijak negatívne neprispela k doterajšej dĺžke napadnutého konania, bola aktívna a zaujímala sa o stav konania, o čom svedčí aj úspech v konaní o skoršej ústavnej sťažnosti. Za vznik priet'ahov je primárne zodpovedný okresný súd, pričom už len skutočnosť, že napadnuté konanie nie je od roku 2018 právoplatne skončené, je dôkazom porušenia označených práv.

10. V iných konaniach sa sťažovateľke nedostalo satisfakcie, je naďalej považovaná za vinnú zo spáchania priestupkov, pričom sudy (vrátane ústavného súdu) jej odopierajú účinnú súdnu ochranu. Uvedené okolnosti odôvodňujú aj priznane uplatnenej sumy finančného zadosťučinenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

12. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (II. ÚS 92/05). Dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej

je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04).

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

14. Ústavný súd posudzoval postup okresného súdu v napadnutom konaní po právoplatnosti nálezů sp. zn. IV. ÚS 140/2021 z 11. mája 2021, t. j. po 28. máji 2021. V rozhodnom období okresný súd rozhodol rozsudkom z 9. septembra 2021. Následne vo veci rozhodoval krajský súd ako odvolací súd (potvrdzujúcim rozsudkom z 18. októbra 2022), najvyšší súd ako dovolací súd (kasačným uznesením z 27. februára 2025) a krajský súd (kasačným uznesením z 21. mája 2025). V rozhodnom období v rozsahu 4 rokov a 4 mesiacov na konanie okresného súdu pripadalo približne 8 mesiacov, vo zvyšnom rozsahu konal a rozhodoval odvolací súd, prípadne dovolací súd. V danom období okresný súd nevyhnutne vykonával úkony súdu prvého stupňa (prvej inštancie) v odvolacom, resp. dovolacom konaní, v tomto kontexte však sťažovateľka postup okresného súdu nenamietala.

15. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd neidentifikoval neefektívny postup alebo nečinnosť okresného súdu v posudzovanom období v napadnutom konaní s následkom porušenia označených práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

16. Ústavný súd pri posudzovaní zbytočných priet'ahov v súdnom konaní vychádza zo zásady posudzovania súdneho konania ako celku, t. j. konania na všetkých jeho stupňoch (inštanciách) v rámci sústavy všeobecných súdov. Uvedenú skutočnosť však podmieňuje princíp viazanosti ústavného súdu petitom ústavnej sťažnosti. V aktuálne prerokúvanej veci sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom namietala len postup okresného súdu v napadnutom konaní. V petite ústavnej sťažnosti nenamietala postup krajského súdu, prípadne postup najvyššieho súdu. Ani v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľka neformulovala žiadne výhrady smerujúce proti postupu týchto súdov, preto ústavný súd podrobil ústavnému prieskumu výlučne postup okresného súdu v napadnutom konaní, a to vo vymedzenom období.

17. V odôvodnení ústavnej sťažnosti zároveň sťažovateľka prezentuje svoju právnu argumentáciu týkajúcu sa veci samej s poukazom na to, že okresný súd v prvom rozsudku prijal podľa nej arbitrárne právne závery. Ústavnoprávna kategória arbitrárnosti (svojevôle) v kontexte právneho posúdenia veci všeobecným súdom spadá *rationae materiae* primárne do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ani táto argumentácia neumožňuje prijať záver o možnom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Z uvedených dôvodov je ústavná sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu